

HET FOUTE ELFTAL

Joost Houtman en Jan-Cees Butter

Het foute elftal

Lebowski Publishers, Amsterdam 2012

© Joost Houtman en Jan-Cees Butter, 2012

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2012

Omslagontwerp: Dog and Pony

Typografie: ZetProducties, Haarlem

Foto auteurs: © Paul Levitton

ISBN 978 90 488 1428 2

NUR 339 en 480

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Als ie maar geen voetballer wordt...

Boudewijn de Groot – 'Jimmy'

INHOUD

Voorwoord 15

KEEPERS

Gegokt en verloren 19

Gilbert Bodart (Bel)

(en Bruce Grobbelaar, Peter Storey, Mickey Thomas,
Ricky Otto, Jamie Lawrence, Jean-Marie Pfaff, Logan Bailly,
Jan Tomaszewski, Ratko Svirar, Ranko Stojić)

Gino houdt van de geur van gras 35

Gino Coutinho (Ned)

Latijns-Amerika, waar foute keepers zich thuis voelen 44

Bruno Souza (Bra), Roberto Rojas (Chi),
René Higuita (Col), Omar Ortiz (Mex)

VERDEDIGERS

The Boss named Ros 53

Fred Ros (Ned)

+ Mustafe fietst zijn lul achterna 62

Mustafe Ahmed (Ned/Som)

Voor altijd out 64

Andrés Escobar (Col)

(en Pierre Womé, Salvador Cabañas, Luís Fabiano,
Grafite, Robinho, Romário, John Obi Mikel, Juan Riquelme,
Matías Almeyda, Julio Iglesias, Mateja Kežman,
David Beckham, Enrique Castro)

Uli, hard tegen hart 72

Ulrich van Gobbel (Ned)

+ Dusbaba, de eeuwige fikser 82

Johnny Dusbaba (Ned)

Kick & rush en kick 86

Ronnie Wallwork, Vinnie Jones (G-B)

(en Duncan Ferguson, Lee Bowyer, Jonathan Woodgate,

Kelvin Etuhu, El Hadji Diouf, Joey Barton,

Tony Vairelles, Stig Tøfting)

Mulders dodelijke linkerbeen 97

Jan(tje) Mulder (Ned)

Broekje te buiten 107

Godwin Okpara (Nig)

(en Celestine Babayaro, Robin van Persie, Edgar Davids,

Patrick Kluivert, Dwight Yorke, Cristiano Ronaldo,

Craig Bellamy, Stefan Effenberg, Amantino Mancini,

Antonio Cassano, Marlon King, Calum Davenport)

Effe pinnen met De Jong 112

Jerry de Jong (Ned)

+ Korbach, het verkeerde effect 121

Fritz Korbach (Ned)

MIDDENVELDERS

ss Mohammed 127

Alexandre Villaplane (Fr)

(en Aron Winter, Idi Amin, Pelé, John Ntensibe,

Adolf Hitler, Milivoj Ašner, Louis van Gaal, José Mourinho,

Harald 'Toni' Schumacher, Paolo di Canio, Wen Junwu)

Helder tast in het duister 139

Glenn Helder (Ned)

Niet alleen verslaafd aan de bal 149

George Best (N-ler), Diego Armando Maradona (Arg),

Manuel 'Garrincha' Dos Santos (Bra)

(en Tony Adams, Fernando Ricksen, Paul Merson,

Jimmy 'Jinky' Johnstone, Claudio Caniggia,

Jonathan Reis, Gary O'Connor, Christoph Daum, Diego

Armando Maradona Sinagra, Pelé, Romário de Souza Faria,

Kevin-Prince Boateng, John Terry, Wayne Bridge, Michel Platini,

Ryan Giggs, Phil Bardsley, Dwight Yorke, Danny Simpson,

Wayne Rooney, Rio Ferdinand, Kieron Dyer,

Frank Lampard junior, Ashley Cole, Stan Collymore, Sven-Göran Eriksson,

Ronaldo, Adriano, Franck Ribéry, Karim Benzema, Franz Beckenbauer,

Oliver Kahn, Adrian Mutu, Johan Crujff, Carlos Flores, Lars Dahl Elstrup,

'Berti' Vogts, Paul Gascoigne, Michael 'Micky' Quinn,

Jermaine Pennant, Mario Balotelli, Jordan Robertson, Lee Hughes,

Edmundo, Cristiano Ronaldo, David Beckham,

Karim Benzama, Gianluigi Lentini, Salvatore 'Toto' Schillaci,

Damien Delaney, Sir Alex Ferguson)

Offside met Offenbergh 180

Mike Offenbergh (Ned)

+ Beng Beng Boateng 188

George Boateng (Ned)

+ De bom van Lucius 190

Theo Lucius (Ned)

AANVALLERS

Abdellaoui, voor de betere transfers 195

Yassine Abdellaoui (Ned/Mar)

Wie niet horen wil moet voelen 206

Gilles De Bilde, Roger Lukaku, Christian Benteke (Bel)

(en Antonio Ghomsi, Bertrand Crasson, Mike Verstraeten,

Pascal De Wilde, Sébastien Bruzzese, Christophe Lepoint,

Jonathan Legear, Daan Van Gijsegem, Sven Dhoest,

François Sterchele, Laurent Verbiest, Ludo Coeck,

Jean-Claude Bouvy, Bruno Thoelen, Jeffrey Ntuka-Pule)

Blanker in een hok van twee bij drie 219

Ton 'Tonnie' Blanker (Ned)

+ Bouaouzan vliegt erin 228

Rachid Bouaouzan (Ned)

Op de spits gedreven 231

Saadi Gaddafi (Lib) en Nizar ben Abdelaziz Trabelsi (Tun)

(en Mobutu Sese Seko, Joseph Mwepu Ilunga,

Saddam Hoessein, Fahid Al-Ahmad Al-Sabah,

Antonín Panenka, Benito Mussolini,

Giuseppe 'Peppino' Meazza, Oleguer Presas Renom,

Éric Cantona, Silvio Berlusconi, Jesús Gil y Gil,

Raúl González Blanco, Ramzan Kadyrov,

Rinus Michels, Zvonimir Boban, 'Arkan')

Kluiverts toekomst is het verleden 255

Patrick Kluivert (Ned)

+ Blind achter het stuur 266

Danny Blind (Ned)

+ Van Galen gaat uithalen 268

Barry van Galen (Ned)

Opgelicht staat netjes 271

Dirk Goossens, Erwin Vandenbergh, Jean-Marie Abeels (Bel)

(en Joeri Vranken, Wilfried Sleurs,

Georges Heylens, Danny Boffin)

Maradonny 291

Donald 'Donny' C. Huysen (Ned)

+ Jerrels jeugd in de Zaandamse Bronx 300

Jerrel 'Jimmy Floyd' Hasselbaink (Ned)

Nawoord 303

Voorwoord

Een keeper die er een wietplantage op nahoudt, een rechtsback die leaseauto's verkoopt, een voorstopper met een heuse dodenlijst, een middenvelder die handlanger is van criminelen als Willem Holleeder en Cor van Hout en een spits die het zestienmetergebied inruilt voor een hok van twee bij drie: voetballers zijn geen lieverdjes.

In dit boek passeren ze allemaal de revue; van Patrick Kluivert, die een schouwburgdirecteur doodreed en beschuldigd werd van groepsverkrachting, tot Mike Offenbergh, die er een professionele cocaïnelijn op na zou houden. Van Glenn Helder, die gokverslaafd raakte en de cel in moest wegens bedreiging, mishandeling en vuurwapenbezit, tot Jerry de Jong, vader van international Nigel de Jong, die ooit de bankpas stal van een ploeggenoot.

Het dossier *football & crime* houdt niet op in Nederland. Ook over de grens lopen voetballers rond met een goed gevuld strafblad. Wat te denken van de Braziliaanse keeper Bruno Souza, die zijn minnares in stukken laat snijden? Of de Fransman Alexandre Villaplane, die 'Les Bleus' naar hun eerste WK-deelname leidt in 1930 en veertien jaar later wordt gefusilleerd als landverrader. Om nog maar te zwijgen over de Belgische keeper die in handen viel van de 'Gokchinese', de verdediger die zijn adoptie dochter verkrachtte, de middenvelder die zijn schoonmoeder doodreed en de spits die een luchtmachtbasis wilde opblazen...

Voetbal is als het leven. Een gestrekt been is als een messteek, een schwalbe pure fraude en een rode kaart een veroordeling. Voetballers zijn geen haar beter dan de gemiddelde mens. Maar hun daden liggen zo op straat, omdat alles wat ze (verkeerd) doen, wordt uitvergroot in de media. Geen slok te veel

(Danny Blind), gestolen pakje rosbief (Fritz Korbach) of regeling met de fiscus (Jean-Marie Pfaff) blijft onvermeld in de krantenkolommen.

Het zwarte gat is vaak fataal voor voetballers. Want wat weegt er na het laatste fluitsignaal nog op tegen spelen voor tienduizenden toeschouwers in Camp Nou of op Old Trafford? Oud-voetballer Johan Cruijff zei het al: 'Het behoort tot de wetten van het voetbal dat na succes vaak een grote teleurstelling volgt.' Zo is het maar net. Voetballers zijn immers *thrill seekers*. Criminaliteit is net als doping: als je persoonlijkheid zich ervoor leent, het direct beschikbaar is en de gelegenheid zich voordoet, ga je blijkbaar voor de bijl. En dan werk je mee aan een ontvoering, handel je in drugs, trap je in een dronken bui je goede vriend dood of houd je er een geheim wapenarsenaal op na...

Het foute elftal verenigt alles; van de kleine boefjes tot de zware criminelen. Zowel van Nederland, België als de rest van de wereld.

Veel fout leesplezier!

Amsterdam, mei 2012

Jan-Cees Butter & Joost Houtman

Keepers

Gegokt en verloren

12 september 1962. Jean Bodart houdt zijn pasgeboren zoon Gilbert in de armen. Klemvast. Zo doet een keeper dat. Hij heeft net een wedstrijd gespeeld met zijn club Tilleur. Hij heeft de geboorte gemist. Jean is een stevige keeper die in zijn carrière later ook nog het doel verdedigt van de Eerste Kllassers Club Luik en Union Saint-Gilles. Geen onaardige carrière. Zoontje Gilbert zal hem echter met verve overtreffen. Nationale doelman, speelde vierhonderdzeventig wedstrijden voor Standard Luik. Tot gevierd keeper in Frankrijk en Italië toe. Maar wie hoog vliegt, kan diep vallen...

Held in De Vurige Stede

Gilbert Bodart groeit op in Verlaine, een dorpje aan de Maas. Aan de overkant van de Maas kan hij het stadion van Standard Luik zien liggen. Op zijn veertiende sluit Gilbert zich bij de roemruchte club aan. Vijf jaar later maakt hij er zijn debuut. Aan de twee volgende seizoenen beleeft hij echter niet veel plezier. Vanaf de bank moet hij toezien hoe Standard onder trainer Raymond Goethals twee jaar op rij kampioen wordt. Het jaar erop krijgt Bodart pas speeltijd. Eerst gebeurt dat nog om de beurt met zijn schoonbroer Michel Preud'homme. De ene week heeft Preud'homme, de andere Bodart. Maar wanneer Preud'homme naar K.V. Mechelen vertrekt, ligt het rijk voor Bodart open.

In 1985 en 1986 wordt Bodart uitgeroepen tot Keeper van het Jaar in België. Ook in 1992 en 1995 valt die eer hem te beurt. In 1986 mag Bodart zelfs mee naar het WK in Mexico. Trainer Guy Thys stelt hem echter alleen op tijdens partijtjes op de training... als spits. De Rode Duivels eindigen vierde op het WK. Zonder de inbreng van Bodart. Het moet gezegd, het zit Bodart

dan ook niet mee. Het is geen cadeau om in die dagen de concurrentie met ene Jean-Marie Pfaff aan te gaan. Later verspert Michel Preud'homme hem de weg naar het nationale doel. Bodart wordt uiteindelijk vijfenvijftig keer opgeroepen. Hij staat echter maar twaalf keer onder de lat. Niet getreurd voor Gilbert. Hij is immers volksheld *numéro un* in 'De Vurige Stede'.

Gilbert Bodart wordt door de supporters van Luik op handen gedragen. Hij is 'Mister Standard'. Hij laat nooit verstek gaan. Sterker nog, Bodart is een harde. Wanneer hij een zware hersenschudding oploopt, wil hij zo snel mogelijk terug in het doel. Het levert hem een hersenklieraandoening op, waarvoor hij tot op de dag van vandaag nog steeds medicatie moet nemen. Na de wedstrijd houdt Bodart het steeds bescheiden en vertrekt hij naar huis om samen met zijn vader de wedstrijd te analyseren. Terwijl ze enkele boterhammen eten, volgen er vragen. Waar kan het beter? Waar moet het beter? Vader Bodart is kritisch. Niet erg, want daar houdt Gilbert juist van. Zelfs als Gilbert weer eens een penalty heeft gestopt of, sterker nog, er zelf een heeft binnengebracht, houden vader en zoon beide voeten op de grond.

Het duurt niet lang voor grote, buitenlandse ploegen aan zijn mouw beginnen te trekken. Het grote buitenlandse avontuur start echter pas wanneer Bodart al vierendertig jaar oud is. Na vierhonderdvijfenveertig wedstrijden en tien doelpunten trekt hij de deur van Sclessin achter zich dicht. Met tranen in de ogen. Minutenlang scanderen de supporters zijn naam. F.C. Girondins de Bordeaux is vanaf 1996 zijn nieuwe werkgever. Een ploeg met naam en faam. En ze spreken er Frans bovendien. Altijd meegenomen. In twee seizoenen verdedigt hij er drieënzestigmaal het doel en treft vier keer raak.

Groot is de verbazing wanneer Bodart in 1998 weer bij Standard opduikt. Heimwee? Standard werkt een redelijk anoniem seizoen af. Ook het volgende seizoen is niet veel soeps.

Aan Bodart zal het niet gelegen hebben. Die staat er elke wedstrijd weer. Toch is het allemaal niet zo flitsend als weleer. Her en der wordt gefluisterd dat hij er met zijn hoofd niet altijd bij is. En dat hij weleens een gokje waagt. Op maandagochtend interesseren de sportpagina's hem uitermate. Althans de pagina's met de uitslagen van de paardenkoersen. Maar ach, ondanks de Porsche en de peperdure villa blijft hij voor de supporters nog altijd hun 'chouchou'. Waarom? *Parce qu'il est resté normal* ('Omdat hij altijd zo gewoon is gebleven.').

Bodarts palmares oogt met enkel de Beker van België (1993) in de trofeeënkast misschien niet heel indrukwekkend. Zijn bankrekening kan er op z'n achtendertigste niet anders dan gespijsd uitzien. Bodart vindt echter van niet en trekt in het seizoen 2000-2001 naar de Italiaanse Serie A. Het is nog te vroeg om de handschoenen aan de haak te hangen. Bij Brescia Calcio is het goddelijke paardenstaartje Roberto Baggio een van zijn ploegmaten. Bodart zal dertienmaal de kleuren van Brescia verdedigen alvorens hij een divisie zakt en bij Ravenna gaat keepen. Er gaan geruchten dat Bodart beter de namen van renpaarden kent dan die van zijn teamgenoten...

Gilbert Bodart kondigt tijdens de transferperiode van 2002 aan dat hij zijn carrière zal voortzetten in België. Verbazing alom. 'Ik ben veertig, maar niet versleten,' klinkt het. Hij wil het noodlijdende SK Beveren in de Eerste Klasse houden. Dat zal niet makkelijk zijn, want s.k. Beveren, de ploeg waar Jean-Marie Pfaff zijn naam maakte, staat er slecht voor. Het vorige seizoen eindigden ze immers laatste, maar omdat Eendracht Aalst en RWDM geen licentie kregen, hield de voetbalbond Beveren aan boord in de hoogste afdeling. De club trekt niet alleen levende legende Bodart aan, maar ook ene Jean-Marc Guillou. De Fransman beweert beste maatjes te zijn met de trainer van Arsenal, Arsène Wenger, en is de baas van een Ivoorische voetbalschool. Bodart krijgt in de kleedkamer dan ook

gezelschap van een horde Ivorianen. De namen Yaya Touré, Emmanuel Eboué en Gilles Yapi Yapo vinden anno 2002 nog niet de weerklank die ze nu hebben. En Bodart heeft anno 2002 eigenlijk alleen nog maar een naam. Bij zijn debuut voor Beveren, op bezoek bij Club Brugge, oogt hij allesbehalve scherp. Zeg maar ronduit dik. Hij krijgt zes goals om zijn oren. Na enkele duels wordt zijn contract ontbonden. De held van De Vurige Stede lijkt uitgeblust.

Never change a losing team

Gilbert Bodart is keeper af, maar niet getreurd, er zijn nog genoeg mensen die hem in het voetbal willen houden. Niet verwonderlijk komt de eerste aanbieding uit het Luikse. Tweede Klasser R.C.S. Visé wil hem als trainer. Visé is een klein stadje halverwege Luik en Maastricht. Bodart voelt zich vereerd. Hij loodst de ploeg aardig door het seizoen. Ze grijpen maar net naast een ticket voor de 'eindronde', waarin ze promotie naar de Eerste Klasse hadden kunnen afdwingen. Er zijn andere clubs geïnteresseerd in de debuterende trainer Bodart. Promovendus K.V. Oostende ziet wat in hem. Nu durven ze bij K.V. Oostende wel vaker gedurfde beslissingen te nemen. Zo kregen ze tijdens het seizoen 1998-1999 de lachers op hun hand door Jean-Marie Pfaff aan te stellen als trainer. Zijn eerste aankoop was een wasmachine voor voetbalschoenen...

Bodart bezorgt de geel-rood-groene kustploeg in 2003 een ticket voor de eindronde. Die eindigt in een regelrechte thriller. Op de voorlaatste dag van de eindronde staat Oostende nog derde. Samen met K.F.C. Verbroedering Geel staan ze op zes punten. K.S.V. Roeselare en A.F.C. Tubike hebben acht punten. Oostende trekt op de laatste speeldag aan het langste eind. Net als Geel wint het, maar omdat het in de onderlinge duels beter was, mag Oostende naar de Eerste Klasse. Bodart staat weer waar hij moet staan.

Het kleine K.V. Oostende staat voor de vierde keer in haar bestaan weer tussen de groten. ‘De Koningin der Badsteden’ kan weer uitkijken naar heroïsche wedstrijden tegen R.S.C. Anderlecht, Club Brugge K.V. en Standard Luik... Bewijst Bodart dat hij na topkeeper ook toptrainer kan zijn? Als je het aan de Oostendenaars vraagt, reageren ze sceptisch. Frequenteert hij niet net iets te vaak de gokkantoren? *What goes around comes around...* Wanneer K.V. Oostende bij Standard – zijn Standard! – met 5-0 verliest, ziet het er voor trainer Bodart beroerd uit. Daar waar Bodart als keeper bijna nooit steken liet vallen, doet hij het nu wel. Letterlijk zelfs. Een briefje valt in de kleedkamer uit zijn zak. Een beleefde speler raapt het op. Het is een gokbriefje. Trainer Bodart heeft veel geld ingezet op winst voor... Standard. Bodart ontkent, maar wordt toch vriendelijk verzocht zijn boeltje te pakken bij Oostende. ‘Ik zweer op het hoofd van mijn twee kinderen: ik heb nooit-nooit-nooit op voetbalwedstrijden gegokt. Nooit,’ schreeuwt hij uit in het weekblad *Humo*.

From hero to zero. Of toch niet? Bodart kan ondanks zijn onethische flater toch nog op veel krediet rekenen. Tweede Klasser Eendracht Aalst gunt hem de kans zich te rehabiliteren als trainer. Al snel blijkt dat hij zijn gokzucht nog niet onder controle heeft. Soms stuurt hij zelfs bestuursleden naar de plaatselijke gokkantoren om nog een laatste gokje te wagen. Op het einde van het seizoen kan ‘Den Eendracht’ de degradatie naar de Derde Klasse niet ontlopen. Bodart staat weer op straat.

In de klauwen van de Gokchinees

Bodart is in 2005 alle geloofwaardigheid kwijt. Maar ook gigantisch veel geld. *Vanished into thin air*, zou Shakespeare zeggen. Volgens ingewijden staat hij op een gegeven moment maar liefst 1 miljoen euro in het rood. Niet bij de bank, nee.

Banken mogen dan wel geen lieverdjes zijn, maar 10 procent maandelijksse rente vragen voor een schijf van 50 000 euro vinden zij ook nét iets te ver gaan. Bodart heeft geleend bij de Italiaanse maffia, fluistert men. Hij dreigt *the laughing stock* van de Belgische voetbalwereld te worden. Dat verhindert hem niet om weer trainer te worden. In de Eerste Klasse zelfs, bij de Henegouwers van R.A.A. Louviéroise uit La Louvière. Het seizoen is nog maar een kleine twee maanden aan de gang wanneer voorzitter Filippo Gaone de beloftevolle trainer Emilio Ferrera de wacht aan zegt. Bodart ziet de loonbriefjes graag komen en tekent met veel plezier. Vijf turbulente maanden volgen.

De echte sterke man bij La Louvière is niet voorzitter Filippo Gaone, maar wel ene Zheyun Ye, een Chinese zakenman die naar eigen zeggen een dameskledinglijn in zijn portefeuille heeft, Cecilia Bilanci. Dat niemand bij La Louvière ooit van het merk gehoord heeft, is geen punt. Je kunt ze het moeilijk kwalijk nemen. ‘Frakken voor madammen’, (‘Jassen voor dames’), daar begrijpen de wannabe-voetbalbobo’s sowieso toch geen snars van. Ook bij die andere Eerste Klasser, Lierse s.k., en bij de Tweede Klassers Verbroedering Geel en κ.s.κ. Ronse stellen ze zich die vraag niet. Zheyun Ye is immers geldschietter... Bij Ronse belooft hij zelfs de komst van niemand minder dan David Beckham! Dat een Chinees in het Belgische voetbal wil investeren? Geen punt. Dat hij dat in verschillende clubs wil doen? Geen punt.

Onderzoeksjournalist Douglas de Coninck analyseert de donkerste geschiedenis van het Belgische voetbal in zijn boek *Gokziek* tot op het bot. Zheyun Ye – gemakshalve tot de ‘Gokchinees’ omgedoopt – zet minstens achttien wedstrijden naar zijn hand en strijkt zo op de Chinese gokmarkt miljoenen op. De Coninck reconstrueert in zijn boek hoe Ye in het Antwerpse Plaza hotel aan Lierse-keeper Cliff Mardulier toont hoe hij

een fopduik moet maken: ‘*Voilà! Jetter ballon dans propre but!*’ (‘Bal in eigen goal gooien!’). Ye heeft bij de club uit Lier trainer Paul Put en enkele spelers in de tang en manipuleert zo verschillende wedstrijden. Alles komt echter uit en Lierse zal zich de doortocht van de Chinees nog lang moeten bezuren. Ook omdat veel jeugdspelers andere oorden opzoeken. (Onder wie ene Romelu Lukaku, tegenwoordig ‘lid’ van het Londense Chelsea F.C.) Ook bij La Louvière zien ze in dat ze met de Chinees het paard van Troje hebben binnengehaald. Op commando verliezen, brengt immers ook veel stress met zich mee. (Niet zo voor het enfant terrible van het Franse voetbal, Éric Cantona. Die beweerde ooit dat hij liever speelde ‘om te verliezen dan om te winnen, want ik weet op voorhand wanneer ik ga winnen.’)

Bodart breekt. Tijdens de rust van de wedstrijd tussen La Louvière en Club Brugge wordt hij gebeld. Ye en zijn kompanen willen zeker zijn dat Bodart het plaatje laat kloppen. Hij mag zich niet terugtrekken: ‘U hebt een mooie vrouw en twee leuke kinderen. (...) Ik kan ze van hieruit duidelijk zien. Welk onderdeel van uw huis moet ik beschrijven?’ Een andere keer wordt mevrouw Bodart kilometers lang achtervolgd door een 4x4 Jeep. Op 21 februari 2006 dient een moegestreden, opgebrande, maar vooral ook doodsbang Gilbert Bodart zelf zijn ontslag in. Wanneer een maand later de *Panorama*-reportage alles van begin tot eind blootlegt op de nationale televisie is voor iedereen duidelijk: Bodart is een *has been* in het voetbalwereldje. Of verrijst de feniks wederom uit zijn as?

Bruce Grobbelaar, gokkende keeper

De excentrieke Zimbabwaanse doelman van Liverpool – en generatiegenoot van Gilbert Bodart – **Bruce Grobbelaar** (1957) wordt door de supporters op handen gedragen. Maar liefst vierhonderveertig keer verdedigt hij tussen 1980 en

1994 het doel voor de *Reds*. Vooral in penalty's is hij goed. Zijn tactiek is eenvoudig. Hij probeert de penaltynemer van dienst zo hard mogelijk af te leiden. Door hevig met de armen te zwaaien of Monty Python's *Ministry of Silly Walks* te imiteren.

In 1995 wordt Gobbelaar door Scotland Yard ervan beschuldigd samen met Aston Villa-aanvaller John Fashanu en Wimbledon-doelman Hans Segers mensen te hebben omgekocht in opdracht van de Maleisische zakenman Hang Suan Lim. Bij gebrek aan bewijs spreekt de Engelse rechtbank het trio echter vrij van *matchfixing*. Wel worden zij een halfjaar geschorst door de bond. Grobbelaars verdediging is eenvoudig: 'Ik verzamelde gewoon gegevens om ermee naar de politie te kunnen stappen.' Grobbelaar krijgt nog bij verschillende teams een kans als keeper en probeert het daarna een tijdje als coach. Geruchten over een gokverslaving steken meermaals de kop op. Grobbelaar kan er wel om lachen. In 2009 duikt hij op in een tv-commercial voor een... bookmaker.

De ezel die zich wel twee keer stootte

Gilbert Bodart raakt bevriend met de flamboyante zakenman Tony Coorevits, gemeenteraadslid in Wevelgem. Hij is tevens voorzitter van de Vierde Klasser met de ietwat pompeuze naam s.v. Wevelgem City. Coorevits wil hogerop. Hij wil ook buiten de grenzen van het West-Vlaamse stadje van dertigduizend inwoners bekend worden. In 2008 haalt hij onder grote belangstelling Gilbert Bodart binnen als trainer. Hij stelt op aanraden van Bodart ook een heuse technische directeur aan, Vincenzo Alfano. Die is op zijn beurt dan weer een neef van een van de beste Belgische voetballers ooit, Enzo Scifo. Dat zit dus wel goed, denkt Coorevits. Hij ruikt succes. Bodart en Alfano ook. Zij ruiken geld. Vals geld.

Alfano en Bodart overtuigen Coorevits om in een drukpers

te investeren. Ze willen die in een van de loodsen van een importeur van kwark zetten om er valse briefjes van 50 euro mee te drukken. Het toestel blijkt echter niet te werken. Bodart trekt de deur van de voetballeerij achter zich dicht en gaat aan de slag als pr-manager van de wereldberoemde Waalse attractie De Grotten van Han. En of Bodart voor public relations kan zorgen...

Jaarlijks lokken die grotten maar liefst een half miljoen bezoekers. Bodart lijkt wel een deftige meneer die zijn leven weer op de rails heeft. Dat blijkt echter schone schijn. In een café in Luik doet hij zijn beklag. Hij heeft geld nodig. Te veel verbrast en te weinig verdiend. Een aandachtige stamgast knoopt een gesprek aan. Of hij misschien kan helpen...

Voetballende valsmunters

Gilbert Bodart is niet de eerste voetballer die zich aan het drukken van vals geld waagt. De Engelsman **Peter Storey** (1945) maakte naam bij Arsenal, met wie hij in de jaren zeventig tweemaal kampioen werd. Spijkerharde verdediger Storey levert na zijn carrière veel *story* voor de tabloids. Hij krijgt achtentwintig dagen cel voor het importeren van twintig pornovideo's. Ook voor pooierschap en autodiefstal wordt hij veroordeeld. De gerechtelijke jackpot haalt hij binnen door zijn veroordeling voor valsmunterij: drie jaar. Storey leeft nu met zijn derde vrouw op een boerderij in Frankrijk. Tijd genoeg om zijn autobiografie te schrijven: *True Storey: My Life and Crimes as a Football Hatchet Man*.

Welshman **Mickey Thomas** (1954) speelde in de jaren tachtig als middenvelder voor Everton F.C., Chelsea en Manchester United F.C. Niet echt tevreden met zijn loonbriefje waagde hij zich aan valsmunterij en witwassen. Hij viel echter grandioos door de mand. Anderhalf jaar mocht hij brommen. Tegenwoordig werkt Thomas als voetbalcommentator op de ra-

dio en treedt op als *after-dinner-speaker*. Zijn favoriete grap? 'Ryan Giggs verdient 50 000 pond per week. Ik ook vroeger... tot de politie de drukpers in beslag nam.'

15 augustus is een vrije dag in België, waarop altijd veel volk naar de Grotten van Han komt. En het is ook nog eens vrijdag. Zondagavond zal er dan ook heel veel geld in de kassa zitten. Het enige wat Bodart moet doen, is een raam open laten staan. Een kompaan zet op de bewuste zondagavond een pruik op en dwingt de directeur al het geld aan hem te overhandigen. (Pikant detail: de directeur wordt met zijn voornaam aangesproken.) De overvaller kan te voet ontsnappen. De operatie lijkt geslaagd. Toch valt Bodart door de mand. Hoe hard hij ook de vermoorde onschuld speelt. De ogen van zijn kinderen, weet u wel. Hij heeft echter geen poot om op te staan. De politie luistert immers al enige tijd zijn telefoon af. Twee vliegen in een klap. Een overval én valsmunterij. Het Belgische gerecht was zelden zo doeltreffend.

Waarom Bodart werd afgeluisterd? Dat heeft Bodart dan weer te danken aan zijn kompaan Vincenzo Alfano. Die was in maart 2007 al eens in het Zuid-Italiaanse Bari in de kraag gevat met maar liefst 1130 valse biljetten van 50 euro op zak. Volgens de speurders onderhoudt deze Italiaanse Belg, nota bene werkloos sinds zijn verblijf bij Wevelgem City, nauwe banden met de Napolitaanse maffia. En via de telefonerende Alfano kwam het gerecht al snel bij Bodart uit...

Op 21 augustus vliegt Bodart de gevangenis in. Hoewel hij op handen wordt gedragen door zijn medegevangenen voelt Bodart zich ellendig. Zelfmoordgedachten spoken door zijn hoofd. Samen douchen is het probleem niet voor een voetballer. Je behoefte moeten doen voor het oog van een vreemde dan weer wel. 20 kilo's vliegen er af. In december 2008 komt hij vrij op borgtocht. Voor een luttel 5000 euro. In afwachting

van zijn proces gaat Bodart aan de slag als stukadoor. Want goed met zijn handen is deze voormalige topkeeper natuurlijk wel.

Vallen over een overval

Ook in het plegen van een overval moet Gilbert Bodart zijn meerdere erkennen in enkele collega-voetballers. **Ricky Otto** (1967) is in 1994 Birminghams toptransfer. De vleugelaanvaller raakt er niet echt gesetteld en wordt verschillende keren uitgeleend. (In zijn debuutwedstrijd voor Notts County F.C. scoort hij trouwens twee keer. Het duel eindigt in een 1-1 gelijkspel.) Ricky Otto – fouter kan een naam eigenlijk niet zijn – moet in 1995 stoppen met voetballen. Hij moet voor vier jaar de cel in. Veroordeeld voor gewapende overval.

Jamie Lawrence (1970) was in zijn jeugd geen lieverdje. Amper twintig en al veroordeeld voor een bankoverval. Terwijl hij een wedstrijd speelt met het gevangenenelftal – in gestreept tenue – wordt hij opgemerkt door een scout. In 1993 tekent hij bij Sunderland A.F.C. Twee jaar later speelt hij met Leicester City F.C. (en later bij Bradford City A.F.C.) in de Premier League. Lawrence laat de misdaad voor wat het is en wordt zelfs international voor Jamaica. In september 2011 tekent hij op eenenveertigjarige leeftijd bij Cobham F.C. De voormalig verdediger mag er af en toe in de spits opdraven. Bankovervaller wordt bankzitter.

Tegenwoordig vergaat het Bodart goed. Dat stukadoorswerk heeft hij ingeruild voor een baan als kelner in een restaurant. Hij moet nog vaak handtekeningen uitdelen. Daarnaast traint hij de Luikse provincialer Tilleur F.C. Naar eigen zeggen heeft hij recent enkele aanbiedingen uit de Tweede Klasse en zelfs Dubai geweigerd. ‘Voor het gezin.’ Toch droomt hij er nog van om weer bij ‘zijn’ Standard aan de slag te kunnen.